

**ДРАГИ МИШИЋИ,
ДОБРО ДОШЛИ У СВЕТ**
Џеронима Стилтона

**МИШЈЕ НОВОСТИ
РЕДАКЦИЈА**

ЦЕРИМОНІЯ
СТИЛТОН

Церонимо Стилтон

ЦИНОВИ СА ЧОКОЛАДНИХ БРЕЖУЉАКА

Назив оригинала: I giganti delle Colline Cioccolato
Текст: Џеронимо Стилтон / Geronimo Stilton
Уредничка сарадња: Паоло Валентино / Paolo Valentino
Сарадник на тексту: Маргерита Банал / Margherita Banal / Atlantyca S.p.A.
Приредила: Патриција Пуричели / Patrizia Puricelli
Уредник оригиналног издања: Алесандра Роси / Alessandra Rossi

Арт директор: Јакопо Бруно / Jacopo Bruno
Насловна страна: Андреа да Ролд / Andrea Da Rold (цртеж) и Алесандро Мушило / Alessandro Muscillo (боја)
Графички дизајнер: Пјетро Пишители / Pietro Piscitelli / theWorldofDOT

Илустрација почетних и завршних страна: Роберто Ронки / Roberto Ronchi (цртеж) и Енио Буфи МАД5 / Ennio Bui MAD5 (цртеж на страни 123), студио Парлапа / Studio Parlapà и Андреа Кавалини / Andrea Cavallini (боја)
Мапе: Андреа да Ролд / Andrea Da Rold (цртеж) и Андреа Кавалини / Andrea Cavallini (боја)

Илустрације: Данило Лоицеда / Danilo Loizedda (цртеж), Каролина Ливио / Carolina Livio (туш), Дарија Черки / Daria Cerchi и Серена Ђаноли / Serena Gianoli (боја)
Уметнички сарадник: Роберта Бјанки / Roberta Bianchi
Графичка обрада: Марта Лорини / Marta Lorini

Према оригиналној идеји Елизабете Дами (Elisabetta Dami)
www.geronimostilton.com

© 2018 Mondadori Libri S.p.A. for PIEMME, Italia
Права за српско издање © 2024 Вулкан издаваштво
International rights © Atlantyca S.r.l.
Corso Magenta 60/62 - 20123 Milan - Italy
www.atlantyca.com - contact: foreignrights@atlantyca.it

Стилтон је име чувеног сира који се од краја XVII века производи у Енглеској. Назив сира је регистровани заштитни знак. Сир стилтон је омиљени сир Џеронима Стилтона. Више информација о стилтон сиру потражите на сајту www.stiltoncheese.co.uk.

Имена, ликови и места из серијала Џеронимо Стилтон су регистровани заштитни знак у власништву фирме Atlantyca S.p.A. Сва права задржана. Морална права власника су утврђена.
Geronimo Stilton names and characters are trademarks licensed to Atlantyca S.r.l.
The moral right of the author has been asserted.

Сва права задржана. Ниједан део ове књиге не сме се чувати, умножавати или на било који начин дистрибуирати, било у електронском или механичком облику, укључујући и фотокопирање, снимање и све остале системе чувања и размене података, без претходног писаног допуштења од стране власника права.

ISBN 978-86-10-05241-1

САСВИМ МИРАН ДАН... ИЛИ ИПАК НИЈЕ?

Било је то једног бајног **ПРОЛЕЋНОГ** јутра. Прогледао сам најпре на једно око, па на друго, а онда сам се протегнуо и узвикнуо: – Данас ће бити баш **МИРАН**, опуштен дан, без стреса!

С уздахом сам погледао кроз прозор: Мишоград је био прелеп!

Дрвеће је пробехарало, **ПТИЧИЦЕ** су цвркутале, прхћући са

гране на грану, а на небу је сијало сунце.

*С*ио му моцарела, какав спокој, какво блаженство!

Извињавам се, нисам се представио: ја сам Стилтон, *Џеронимо Стилтон*, главни и одговорни уредник *Мишјих новостии*, најпознатијих новина на Острву мишева. Као што сам рекао, тог јутра сам се прелепо осећао: био сам спреман за **МИРАН**, опуштајући дан, без стреса!

Најпре сам намеравао да лепо доручкујем, па да се прошетам, а онда да натенане одем на посао.

Устао сам из кревета звиждућући, па се запутио у кухињу: баш ми се пио шејк од **јагоде!**

Убацио сам млеко и јагоде у блендер, али у том тренутку...

Штрецнуо сам се од изненадне буке!

БАМ! **БАМ!** **БАМ!**

Нехотице сам притиснуо дугме на **БАЕНДЕРУ**, али (ох, не!), још нисам ставио поклопац!

Млеко и јагоде ми заплуснуше њушку, *цијууу!* Кухињски зидови су такође били испрскани.... Утом се поново зачу:

БАМ! **БАМ!** **БАМ!** **БАМ!** **БАМ!**

Узвикнуо сам: – Миша му, шта се дешава?!

Госпођа Мишили, моја комшиница, ведро ми довикну: – Обављам **пролећно** чишћење!

Па поново поче жустро да лупа тепихе на балкону.

Уф, не може миш на миру да живи... Ипак, и даље сам био расположен за **МИРАН**, опуштен дан, без стреса! Стога сам кренуо у шетњицу по Ботаничкој башти. У једном тренутку сам сео на клупицу, зажмурио и удахнуо *тирије* цвећа. Ааааах! Какав мир, какав спокој, какво блаженство! Али изненада.....

РРРРРРРРРРРРРРРР!

Штрецнуо сам се од страха. – Цијууу! Шта је то било? Ураган? Торнадо?? Вихор???

Као да сам мачку видео, сакрих се испод клупице и чврсто зажмурих.

Глодари који су шетали у Ботаничкој башти почеше да се дошаптавају:

- Је ли оно тамо Церонимо Стилтон?

- Аха, директор Мишјих новосџи!

- Шта ради испод клупице?
 - Какав **чуган** тип, то јест миш...
- Таман сам хтео да изађем из склоништа,
кад поново зачух онај звук иза леђа:

РРРРРРРРРРРРРРРР!

Окренуо сам се и тек тад схватио: био је то само баштован са дуваљком за **лишће!**
И даље сам био расположен за **МИРАН**,
опуштен дан, без стреса! Било је време да

кренем у редакцију, па помислих: *Сијурно* ћу моћи на миру да радим на свом следећем **чланку**...

Али авај... узалуд сам се понадао. Чим сам прешао праг *Мишјих новости*, сви сарадници су ме салетели и затрпали гомилом различитих захтева...

ЦИЗУЗУ, УПОМОЋ!!!

Стила Финић је навалила: – Господине Стилтоне, знате ли да је међу младим мишоградским глодарима поново у тренду **ГОРГОНЗОЛАСТА ЗЕЛЕНА?**

Беба Бомбона ме ошину неким папиром по њушци и узвикну: – И, шта кажете за мој интервју? Прочитали сте га, зар не?! Мишизија ван дер Плант ми тутну да прождерем неки врели бућкуриш...

САСВИМ МИРАН ДАН... или ИПАК НИЈЕ?

Потом ми рече: – Џеронимо, изгледаш ми мало нервозно, попиј **Ч** **А** **Ј** **И** **Ћ** **А**, хајде!

Одјурио сам у канцеларију и затворио врата мрмљајући: – Хм, да... интервју... чај... насловна страна... можете то сами!

С^ио му моцарела, само сам хтео један **МИРАН**, опуштен дан, без стреса!

Кад оно...

Заш^ио, заш^ио, заш^ио баш мене мора све да снађе?!

МИСТЕРИОЗНО ПИСМО

Сео сам и пребледео као **МОЦАРЕЛА**:
мој радни сто био је претрпан текстовима
које је требало исправити, чланака које је
требало скратити, прелома које је требало
прегледати, фактура које је требало
проверити, насловних страна које је
требало одобрити...

Уздахнуо сам: – Треба ми одмор...

У том тренутку... **ТРАС!**

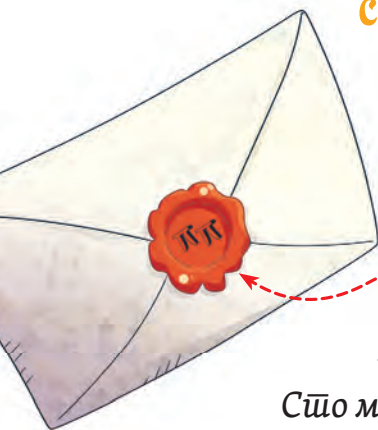
Врата моје канцеларије се
широм отворише. Ушла је моја
секретарица цијучући: – Господине
Стилтоне, стигло је **ПИСМО** за вас!

Узео сам коверту и пажљиво је прегледао: интензивно је мирисала на **ТОАЛЕТНУ**

СИРНУ ВОДИЦУ (парфем који обично користе отмени глодари!), била је запечаћена капљицом воска, са утиснутим **ПП**, а адреса је била исписана плавим мастилом...

Што му моцарела, ко ли ми га је послао?

Кад сам отворио коверту, поскочио сам: писмо је било од **ПОРФИРИЈА ПРОФИЋА**, мог професора историје из гимназије!

Професор ме у писму замолио, заправо наредио, да му се придружим на Чоколадним брежуљцима како бих му помогао у решавању једне мистерије.

Драги мој лезилебовићу,

Надам се да сте успели да залечите

дангубитис (иако сте изгубљен случај!).

Било како било, пакујте се и сместа долазите

на Чоколадне брежуљке, потребна ми је

ваша помоћ у решавању једне закукуљене

мистерије! Пожурите... и не заборавите

да добро проучите историју Чоколадних

брежуљака, пропитаћу вас!

Ако не будете ваљано одговарали... добићете

двојку као врата!

Порфирије Профић

П. С. Шта чекате? Мрдните се, пожурите,

појурите... иначе вас чека кец!

Уздахнуо сам: – Цијууу! Хтео сам одмор,
а не решавање **МИСТЕРИЈЕ**... Кад
то чу, Мишела ме упита: – Шта рекосте,
господине Стилтоне?

– Ништа, Мишела. Него... где се налазе

Цоколадни брежуљци?

Она на то узе **МАПУ** Острва мишева, па
ми је брже-боље гурну пред **ЊУШКУ**.

непрестано запиткујући: – Ево, господине
Стилтоне, видите ли?

– Хм... заправо... Не видим ни сир пред
оком! Можеш ли мало да одмакнеш ту мапу?
Мишела се измаче за неколико корака и
рече: – Чоколадни брежуљци налазе се тачно
овде:

на **Атолу срећних острва!**

Аааах, Атол срећних острва!

Какво је то мишотастично место! Колико
сам само пута маштао о одласку тамо... али
на одмор, са породицом, а не због **ИСТРАГЕ!**
Сћо му моцарела, ја вам нисам баш неки
пустолован тип, хоћу рећи миш!

Стога рекох: – Мишела, будите љубазни и
пошаљите одмах **ПРЕПОРУЧЕНО ПИСМО**
професору Порфирију Профићу. Напишите
да, нажалост, не могу да дођем...

Али у том тренутку поново... **ТРАС!**
Врата моје канцеларије се широм
отворише, те мој деда Твртко Топузовић,
звани Панцер, улете као **ТОРНАДО.**

Деда стаде испред мене и рече: – Шта рече
да не можеш, унуче?

Тртљао сам: – **Хм... н-неее, па... овај...**

Није ме пустио да довршим реченицу:

– Ћут! Све знам: професор Порфирије ми је
све објаснио. Има да идеш, и то брзински!

ШИБАЈ! ШИБАЈ! ШИБАЈ!

– Али... треба прегледати текстове,
одобрити насловне стране, написати
чланке...

Деда викну: – Ја ћу се за то побринути!
Годинама сам уређивао *Мишије новости*...
могу још увек то да радим, и то боље од
тебе!